

**HÍVOM A CSALÁDOKAT,
HÁZASPÁROKAT, JEGYESEKET ÉS SZERELMESEKET,
A CSALÁDOKAT SZERETŐ SZERZETES- ÉS PAPTESTVÉREKET, ÉS MINDENKIT, AKI
A CSALÁD ÉS AZ ÉLET MELLETT ÁLL!**

Azt mond meg nekem apu, hogy miért ragaszkodtok körömszakadtáig a házasság konzervatív felfogásához? Ez nagyon szép, eszmei dolog, csak a mai valóság egészen más – mondta egy fiatal lány édesapjának.— Te is tudod, hogy a megkötött házasságok nagyobb része felbomlik, pedig egyre kevesebb házasságot kötnek. Egyre kevesebb gyerek születik, azok jó része is házasságon kívül. Mindez azt bizonyítja, hogy az „eszményi házasság” nem felel meg a ma emberének. Jó, tudom, hogy nektek ez bevált, de ti kivételek vagytok. Annak a valószínűsége, hogy két ilyen ember találkozik, mint ti ketten, nagyon kicsi, semmiképpen nem általános jelenség. Nekem biztos nem lesz ilyen szerencsém, nem is számítok rá.

Idézzétek fel fiatalok fentihez hasonló kijelentéseit baráti, rokoni, ismerősi körből! Mi hathatott ezekre a fiatalokra?

A valóság fontosabb az eszménél – írja Ferenc pápa Evangélium Gaudium című apostoli buzdításában. „A valóság egyszerűen van, az eszmét kidolgozzuk. A kettő között állandó párbeszédnek kell folynia, nehogy az eszme elszakadjon a valóságtól. Veszedelmes dolog az üres szavak, képek és gondolatmenetek világában élni.” (EG 231) A valóság pedig az, amit a Biblia a maga nyelvén így fogalmaz meg: „Azt mondta az Úr Isten: »Nem jó, hogy az ember egyedül van, alkossunk hozzá illő segítőt is.«” (Ter 2, 19). Erre a valóságra épül a házasság eszméje. A valóság az, hogy az ember egyedül nem képes kiteljesedni, szüksége van a másik emberre, aki segíti, aki hozzá illik, azaz akivel kiegészítik egymást. Minden korban és a föld minden részén az emberek arra vágytak, hogy legyen egy társuk, hogy megtalálják azt az egyet, az „igazit”, aki kiegészíti őket. Az emberiség történelme azt is igazolja, hogy azok a családok váltak a társadalmi és emberi fejlődés szilárd alapjaivá, amelyeket az „egy testté lett” (I. Mt. 19,3) emberpárok őszinte és önkéntes elhatározásból alapítottak. Azok az elméletek, amelyek a házasságot ki akarták iktatni a társadalom életéből, amelyek a családot csupán rosszul működő gazdasági egységként kezelték, sorra megbuktak, mert nem vették figyelembe a valóságot.

Mit tapasztaltok: kiknek az érdekében áll a házasság- és családelles eszmék terjesztése? Kik a haszonélvezői annak, hogy a házasságok nem tartósak, hogy a társadalom elöregedik, hogy az emberi kapcsolatok meglazulnak?

„Az eszme – a kimunkált fogalmi rendszerek – feladata a valóság megragadása, megértése és irányítása” – írja Ferenc pápa (EG 232). A valóságtól elszakadt eszmék félrevezetik az embereket, az emberi méltóságnak meg nem felelő életvitelre készítetik őket. A tényeket figyelmen kívül hagyó eszmék nem tudnak visszahatni a valóságra, mert így nem alakulhat ki konstruktív párbeszéd az eszme és a valóság között. Így megakad a fejlődés, a tökéletesebb felé való haladás. A valóság az, hogy „Isten az embert a maga képére, Isten képére teremtette, férfinak és nőnek teremtette.” (Ter 1, 27) Vannak azonban elméletek, amelyek szerint a nemek nem velünk született adottságok, a nemekhez tartozó szerepeket a társadalom kényszeríti rá az egyes emberre. Ezen téveszmék nem csak elszakadnak a valóságtól, hanem megkísérik azt manipulálni, amikor azt hirdetik, hogy ha a nemek okozta „rabságból” az embereket sikerül felszabadítani, akkor mindenki hatékonyabban tudja a társadalmat szolgálni.

A keresztény házasság-eszmény arra a tényre alapul, hogy a teremtő Isten képmása a házaspár: a férfi és a nő együtt. Nem pusztán a férfi, nem pusztán a nő, hanem ketten együtt, hiszen a kettő már egy test (Ter 2,24). A házastársi egységben a férfi és a nő a kölcsönös önátadásában és teljes, végleges életközösségében Isten és az Ő szeretete tükröződik vissza. Így részesednek a házastársak Isten teremtő munkájában ez pedig a társadalom legmagasabb rendű szolgálata.

Mondjatok példát arra, hogy a valóságot és a tényeket figyelmen kívül hagyó eszmék szószólói megszavaztatják az e kérdésekben való döntésre nem felkészült testületeket tételeik igazolására! Ismertek-e áltudományos élet- és családellemes elméleteket? Hogyan léphetünk fel ezek ellen?

„A valóság az eszme felett áll” (EG 233). Vannak szószólói annak a téveszmének is, amely szerint a nők joga rendelkezni a bennük megfogant gyermek életéről és haláláról, azt állítják, hogy a születendő élet védelme ideológikus, sötétségbe borító és korszerűtlen nézet. A valóság az, hogy a legalapvetőbb emberi jog az élethez való jog, ez a jog pedig minden emberi lényt megillet élete minden helyzetében és fejlődése minden fázisában. A születendő gyermekek mindenki között a legvédtelenebbek és legártatlanabbak. Az anyaság feltételezi az apaságot, mégsem dönthet sem az apa, sem az anya, sem ketten együtt gyermekük életéről. Minden ember Isten teremtménye, akit Isten saját képmására teremtett, egyedül Ő rendelkezik élete felett. „Az ész önmagában elegendő minden emberi élet sérthetetlen értékének felismerésére, de ha hittel is nézzük, akkor az emberi személy minden megsértése Isten előtt bosszúért kiált és az ember Teremtőjének, Istennek is a megsértése.” (EG 213)

Mit tehetünk azoknak a nőknek az érdekében, akik olyan nehéz helyzetbe kerültek, hogy nem látják értelmét gyermekük világrahozatalának?

Tévedsz, kislányom – mondta édesapja lányának –, mikor azt mondod, hogy az eszményi házasság a ma emberének nem felel meg. Isten minden ember szívébe ültette a jó, a szép, az igaz és a szent utáni vágyat. Azok, akiknek élete valamiért kisiklott, tagadni igyekeznek az igazságot, a jó és a szép létezését, ezzel akarják igazolni kudarcaikat. Ezek az emberek szembe szállnak a valósággal, valótlanságokra épülő elméleteket találnak ki, ezeket sokszor szép jelszavak – szabadság, emberiesség, testvériség és hasonlók – mögé sorakoztatják fel, megtévesztve ezzel sokszor a jó szándékú embereket is. Ne higgy a hamis prófétáknak! Csak nézd meg, hogyan élnek ők: békesség, nyugalom, boldogság, virágzás veszi körül őket, vagy egymással szembefordulás, tülekedés, kíméletlenség, keserűség, kiábrándultság! És ne feledd: szüleid boldogsága sem véletlen szerencse műve. Hittünk abban, hogy Isten a saját képmására, a szeretetre teremtett minket, hogy az a hivatásunk, hogy szeressünk, s így visszatükrözzük Istent és az Ő szeretetét. Azt kerestük, hogy hogyan tehetünk eleget hivatásunknak. Amikor találkoztunk, megértettük, hogy Isten egymásnak ajándékozott minket, nekünk is el kell magunkat ajándékoznunk. Ez a mi boldogságunk titka. Hiszem és tudom, hogy a szíved mélyén te is arra vágysz, hogy megtaláld hivatásod teljesítésének módját. Ne félj a hamis próféták okozta hangzavarban kimondani, hogy szeretetben akarsz élni, és szeretetből el akarod magadat ajándékozni. Csak te is akard, hidd és kérd Isten segítségét, meglátod, olyan „szerencséd” lesz, mint a szüleidnek!

Bíró László
az MKPK családreferens püspöke
a Magyar Katolikus Családegylet elnöke